

XXIV. évf. 5. szám
2012. május

Genfest 2012
Van már válasz...

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

MŰVÉSZI
(TÁRSAS)JÁTÉK

Társadalom
Csillagok a Csillagban

Párbeszéd
Együtt Európáért

Közzétett kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számiaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felolós kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felolós szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai:
Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest
Felolós vezető: Komornik Ferenc
Terjesztő: a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Elölízetthető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Elölízettheti díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előlízetthetés: 10000 Ft

Címlap: Kovács Gábor

Hátlap: Domenico Salmaso

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN)
Amerikai Egyesült Államok: Living
City
Argentína: Ciudad nueva
Belgium: Nieuwe Stad
Brazília: Cidade Nova
Bulgária: Nov Sviat
Oseh Köziársaság: Nove mesto
Dánia: Ny Stát
Franciaország: Nouvelle Cité
Fölöp-szigetek: New City
Hollandia: Nieuwe Stad
Horvátország: Novi Sviyet
India: Living city
Japán: Uno
Kanada: Nouvelle Cité
Katalónia: Clutat nova
Kenya: Africa New
City-Nouvelle Cité
Kína: San Sing
Kolumbia: Ciudad Nueva
Korea: Kumul
Lengyelország: Nowe miasto
Libanon: Al-madina al-dzsadida
Litvánia: Naujasis Miestas
Mexikó: Ciudad Nueva
Nagy-Britannia: New City
Németország: Neue Stadt
Pakisztán: Hayat
Portugália: Cidade Nova
Románia: Oraş Nou
Spanyolország: Ciudad Nueva
Svédország: Enad Värld
Szerbia: Novi Svet
Szlovákia: Nové Mesto
Szlovénia: Novi svet
Uruguay: Ciudad Nueva
Venezuela: Ciudad nueva

EGY KIS LECKE

Nem könnyű az evangéliumban felvázolt szeretet szerint élni – legalábbis nekem. Amikor belépek egy boltba és megkérdezem, hol találom a bio élelmiszert és a válasz csak ennyi, hogy ott. Amikor a bankban háromszor kell elismételnem, hogy mit szeretnék. Amikor ülök a váróban és több mint három óra után megkérdezem az asszisztenst, van-e még remény, hogy a doktor úr fogad, válasza sem méltat. Amikor felhívom az egyik rokonomat és tele szájjal válszol, közben pedig nem mindig tudom, hogy nekem mond-e valamit vagy valamelyik családtagjának. Sajnos ilyenkor és ehhez hasonló esetekben nem tudom megőrizni békémet, legtöbbszor elvesztem türelmemet, amit nem juttatok ugyan kifejezésre, de Isten lát, tudja, mi zajlik le bennem, és ez számít.

Néhány napja egy kölcsön kocsi- val mentem haza, amikor igazoltatott egy rendőr. Rutin ellenőrzés volt, melynek során kiderült, hogy a jogosítványom nem, de az orvosi érvényessége lejárt tavaly nyáron. Mivel legalább két éve nincs kocsi- m, ezért csak nagy ritkán vezetek és eszembe sem jutott, hogy ellenőriznem ezt az érvényességet. A rendőr udvarias és normális volt, de a 8000 Ft büntetést szó nélkül kiszabta, majd otthagya a csekket és távozott. Bennem nagy béke volt, mert korrektül járt el, bármennyire is váratlanul ért ez a kiadás. Persze rögtön eszembe jutott, hányfé- lé tudtam volna ezt az összeget felhasználni, de az is, hogy iga- zából mulasztottam, és ennek a

következményét viselnem kell, meg kell adnom a császárnak, ami a császáré. Eszembe se jutott, hogy magyarázkodásba kezdjek, meg alkudozni, hogy nem lehetne-e kevesebb az ösz- szeg. Úgy vettem, mint figyel- meztetést, hogy jobban tartsam be az előírásokat és ne keressek kibúvókat, magyarázkodást. Ja- vammra vált és nem kellett meg- bánnom, hogy nem szerettem.

H. J.

Budapest

MÁR NEM FORDÍTOM EL A FEJEM

Többször felmerült bennem, hogyan viszonyuljak a hajlék- talan kéregetőkhöz, akik az autó mellett állnak és kezüket nyújtják felém. Gyakran rájuk sem néztem, nem adtam nekik semmit. Zavart éreztem ma- gamban: egyáltalán miért itt vannak, miért kéregetnek? Arra gondoltam, ha pénzt adok, ak- kor biztos itatra költik. De aztán egyszer csak fölmerült bennem, hogy Krisztus rejtőzik ezekben az emberekben, észrevettem azt a fájdalmat, amit átélnek, elfo- gadtam, hogy ők ilyenek. Ettől kezdve az autóban magammal vittem egy pár apróságot, csokit, kekszet, nápolyit, hogy abból tudjak adni nekik. Felkészültem tehát, de érdekes módon napo- kig nem találkoztam eggyel sem. Aztán mégiscsak feltűnt egy hajléktalan, akiről már nem for- dítottam el a tekintetemet, sőt, megajándékoztam a magam- mal hozott édességgel. Utána az öröm bennem is és az ő arcán is megjelent.

D. L.

Budapest

Az Új Város Alapítvány, mint közhasznú
SZERVEZET JOGOSULT AZ ADÓK 1%-ÁNAK A GYŰJTÉSÉRE.

Adó száma:
18041930-1-42

KÉRJÜK, LEHETŐSÉGEIHEZ MÉRTEN, TÁMOGASSA AZ
ALAPÍTVÁNY MUNKÁJÁT.

Nézőpont

**5 Saját felelősségünk
Személyes kapcsolat**

Európa

**6 PÁRBESZÉD
Együtt Európáért**

Az élet igéje

**8 MÁJUS
Az evangéliumi szeretet**
**9 AZ IGE ÉLETE
Két szír férfi és egy
hátizsák**

Az egység lelkesége

**10 TISZTA FORRÁSBÓL
Minden más
tevékenység előtt**
12 Milyen szép az édesanya
**13 LELKISÉG + ÉLET
A másolat eredetije**

Aktuális

**14 Ökumenikus
lelkész körök**
15 Egyensúlyteremtés
**16 GENFEST 2012
Van már válasz**

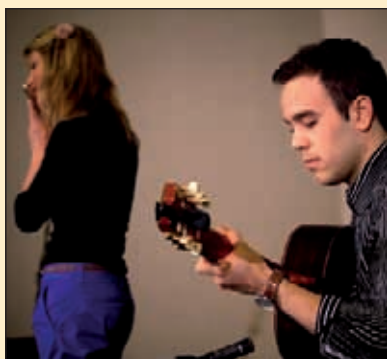

Társadalom - kultúra

- 18 **RITKA PILLANATOK**
Csillagok a Csillagban

- 20 **HÁZASSÁG**
Két út találkozása
- 22 **MŰVÉSZET**
Művészi (társas)játék

Életmód

- 24 **MEGKÉRDEZTÜK**
Olimpia előtt
Érzelmi nevelés
- 26 **MINDENNAPJAINK**
Miután körbenéztünk

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
Nagymamák és
nagypapák
- 30 **MÉDIAVILÁG**
Alegria, Műút, Durrell
- 31 **OKOS KAVICS**
Tavaszi összhangzat

HITELES FÓRUMOK

Alig ült el a köztársasági elnök kisdoktori értekezése körüli botrány, most a volt miniszterelnök diplomamunkája van napirenden. Az ügynök-kérdés után most egy új ötlet mentén folyik a közéleti szereplők leleplezése. A lavina Németországból indult el, ahol a védelmi miniszter keveredett plágium gyanúba és kénytelen volt lemondani posztjáról. Őt követte egy szabaddemokrata európai parlamenti képviselő, most pedig az oktatási miniszter van soron.

Úgy tűnik azonban, hogy a német és a magyar helyzet között van némi árnyalati különbség. Míg a németeknél a leleplezés-sorozat a bloggerek műve, és inkább a civil társadalom csalódottságát és elégedetlenségét tükrözi a politikai elitel szemben, addig nálunk a pártpolitikai csatározások fegyvertényeivel állunk szemben. A magyar plágiumügyek részét képezik annak az eldurvult politikai kommunikációnak, amely a 2002-es választások óta a közéletet jellemzi, amely nem a tényleges politikai teljesítményekről szól, hanem a közéleti szereplők hitelességét kérdőjelezi meg, így próbálva a választókat befolyásolni. Mintha egy állandósult, kíméletlen eszközökkel folyó választási kampánynak lennénk tanúi.

Félreértés ne essék, a közéletet valóban meg kell tisztítani. A politikában valóban hiteles emberekre van szükség. Észre kell vennünk azonban, hogy ennek az áldatlan állapotnak mindannyian vesztesei vagyunk, hiszen az egyre rafináltabb eszközökkel folyó csatározás mindannyiunk gondolkodására kihat. A felelősség áthárítása például, miszerint aki kormányzati pozícióban van, az mindig mindent jól csinál, a bajok forrása az előző kormány elhibázott politikája, a konstruktív ellenzékiesség szinte teljes hiánya, melynek következtében a kormány felelőtlenül rossz úton jár. A bizalmatlanság, a gyanú, a reménytelenség mótelye üli meg lelkünket, pedig szívünket reménnyel, bizalommal, tette készséggel kellene táplálnunk.

Környezetemben örömmel tapasztalom, hogy bizony hazánkban is vannak olyan hiteles fórumok, ahol a tényekről lehet beszélni a bizalom légkörében, és nem csupán zárt baráti körökben, hanem az egyre jobban bontakozó civil és egyházi közélet fórumain. Szükségünk van ezekre a színterekre, ahol egymás próbálkozásait szimpátiával fogadjuk, ahol a realitásérzékünket megőrizve, építő módon, javaslatokkal, kritikával járunk hozzá egymás kezdeményezéseihez.

Talán a politikusoknak is érdemes lenne néha kivonulniuk a nyilvánosság tetszését kereső politikai pankráció rivaldafényéből, hogy részt vegyenek a civilek útkeresésében egy közös építkezésre, összefogásra alapuló politikai kultúra kialakításában. A Chiara Lubich közösségi lelkiségéből inspirációt merítő, és hazánkban is szárnyait bontogató *Politikai Mozgalom az Egységért* pontosan ilyen színteret kínál. Segít felismerni, hogy kereszténységünk, emberségünk előbbre való, mint párttagságunk vagy bármilyen más hovatartozásunk. Sok civil és egyházi kezdeményezéssel együtt bátorít minket és reménnyel tölt el, hogy ebből a válságból egy valóban új politikai kultúra kibontakozásának lehessünk majd részesei és tanúi.

Tóth Péter

REPÜLJ TOVÁBB

Örömmel olvastam az Új Város előző számában A repülés című írást. Mivel magam is moziba járó ember vagyok, örültem, hogy ezzel a témával kapcsolatos cikk került a lapba. Bevallom, számomra nem meglepőek azok a körülmények, melyekről a szerző ír, mert a multiplex mozik sajtósági „kultúrája” sajnos ilyen. A film – ami miatt elméletileg ott vagyunk – teljesen háttérbe szorul, popcorn-hegyek, dunányi kóla, több ezer forintos pénztárca-könnyítés és még sorolhatnánk... Elméletileg a szórakozás végett. Akik azonban valóban a tartalmas kikapcsolódás miatt vannak ott, azok rendszerint rosszul járnak. A cikk is ezt taglalja. Ezért (is) szeretném jobban a filmszínházba járók figyelmébe ajánlani a művészmozikot (artmozik), melyek rendszerint igényesebb alkotásokat tűznek műsorra, árai olcsóbbak, általában nem kell tumultustól és étkező emberek hadától tartani. Persze ennek is megvannak a hátrányai, a kevésbé népszerű alkotások általában rétegfilmek, nem véletlen, hogy a plázákban nem találkozunk művészmozikba szánt filmalkotásokkal. Bizonyos döntéseket itt is meg kell hozni. Különböző maradt az ördögi kör. Minél kevesebben mennek artmoziba, egyre többet fognak bezárni közülük. Így sok értékes film nem talál majd forgalmazóra, akik rendszerint abban érdekeltek, hogy nyereséget termeljenek. Ha a plázás multiplex mozik még nagyobb teret nyernek, akkor még több népszerű, nagyköltségvetésű „szuperprodukciónak” hoznak majd be, ami megint csak a multiplex-kultúra tovább virágzásához vezet majd... Ami még több artmozi bezárását eredményezheti. Tisztában vagyok vele, hogy a legtöbb család számára drága mulatság a mozi, de ha már elmegyünk, akkor érdemes alaposan körülnézni. Például ha egy népszerű filmet csak multiplex moziban vetítenek, akkor várjuk meg, amíg kicsit alábbhagy az alkotás körüli felhajtás és csak néhány héttel később tekintjük meg. Azzal is tisztában vagyok, hogy divatos filmklubokat, otthoni vetítéseket tartani, de fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy a mozifilmeket nem tévére, nem monitorra, képernyőre vagy a falra szánják, hanem moziba. Ezzel a céllal készülnek.

PAPÍR ÉS GOLYÓSTOLL

Egyik régebbi lapszámban találtam egy cikket korunk gyakran használt elektronikus levelezési formájáról, az e-mailről. Mivel sokat használom a világhálót, ezért néha naponta több, akár három üzenetet is küldök egy-egy barátomnak. Ezzel azonban nagyon leértékelődik az információ jelentősége. Amikor egy fontos beszélgetésre hívtam meg őket, azt éreztem, ez már nem mehet a szokásos módon, villámpostával. Valahogy meg kellene adni a módját, jelezni kellene az üzenet kiemelt fontosságát. Ekkor jutott eszembe, hogy mindig is ajánlatos a „régebbi” korok eszközeit használni a nyomtatékosításra. Elővettem hát egy fehér papírlapot és egy golyóstollat, írni kezdtem. Először döcögött a képzeletem, sete-suta sorocskák kanyarodtak egyik a másik alatt. Azután hirtelen belelendültem, de ekkor meg a kezem lassúsága szabott gátat a 10-15 sorból álló bekezdések gara-

podásának. Javítani? Hát az majdnem lehetetlen volt. Olyannyira belefáradtam az írásba, hogy a levél befejeztével már nem volt lelkierőm még egyszer átolvasni. Gyorsan aláírtam a lapokat (mindenkinek külön-külön „névre” szólóan), és lezártam a borítékokat. Két nap múlva jött a meglepetés: társaim sorban jelentkeztek és mondták, mekkora meglepetés volt nekik a kézírásos levelem! Igazi kiindulópontjává lett ezeknek a beszélgetéseknek.

R. L.
Budapest

NAGYON IZGALMAS

Egy ideje az örömhírek továbbadására koncentrálok. Semmi negatívumot nem mondok helyzetekről, munkáról – pedig lenne rá okom bőven –, ehelyett örülök annak, aminek lehet, s ezt ki is mondom. Ezzel másoknak is könnyebb lesz, s talán az én lelkem is emelkedik.

Ma például megdicsértem egy kollégát a háta mögött – akit nehéz szeretnem – néhány más kolléga előtt. Többek közt ez azért is volt nehéz, mert úgy érzem, az én hátamon akar felfelé lépkedni, és a nagyfőnök előtt okosnak látszani azzal, amin én dolgozom.

Isten válaszolt. Két óra múlva a nagyfőnök váratlanul elismerte munkámat, amire rég volt példa.

Nagyon izgalmas!

egy olvasó

G.L.

SAJÁT FELELŐSSÉGÜNK

Napi hír, hogy a kormány bizonyos gyógyszerek támogatását attól teszi függővé, hogy a betegek közreműködnek-e saját egészségük helyreállításában vagy sem. Azok a cukorbeteg például, akik nem tartják be a diétát, és ezért többször is rossz laboreredményt produkálnak, nem kaphatják meg a hatékonyabb és ezért drágább gyógyszereket.

Munkám során én is azt tapasztalom, hogy sokan a betegek közül az egészségügyi személyzettől elvárják, hogy gyógyítsa meg őket, de maguk vajmi keveset tesznek saját gyógyulásukért. Az idősebb korosztály megszokta, hogy mindent megkap az államtól, és így ösztönösen is másoktól várja a csodát, a gyógyulást, de nem hajlandó abbahagyni a dohányzást vagy ott hagyni a TV varázsát.

Átlagban egy beteghez hetente háromszor megyek, de azt tapasztalom, hogy közben ő nem végzi azokat a gyakorlatokat, amelyeket megtanítottam neki. Pedig az állami egészségügy nem tud mindent finanszírozni. Amit hazánkban kap a beteg, az így is több a nyugati ellátásnál, ahol sokkal kevesebb alkalom van arra, hogy a gyógytornász megtanítsa a gyakorlato-

kat, amit utána a beteg egyedül is végezhet.

Új gondolkodásmódra lenne szükségünk, ahol felelősséget vállalunk saját magunkért. Az nem megy, hogy a másik fél tegye meg a 100%-ot magunk pedig semmit. Az önállóság és az együtt dolgozás dinamikus kapcsolata lenne az ideális, ahol a páciens elfogadja az orvos vagy a gyógytornász tanácsait és megteszi a maga részét is.

Jól tudom, hogy mindez nem csupán mentalitás, hanem motiváció kérdése is, függ a beteg lelkiállapottól. Az egyik néninek, aki két bottal járt, mondtam, hogy elég lenne egy is. A legutóbbi alkalommal egy bottal fogadott: „Ezt a maga iránti szeretetből tettem”, mondta mosolyogva. Elgondolkodtam rajta, hogy ha én már nem járok hozzá, akkor ki iránti szeretetből fogja ezt megtenni? Azt látom, ha nincs az emberek körül egy szerető társ vagy család, akkor nincs akiért megmozduljanak. Ahol szeretet van, ott a gyógyulási esély is 50%-kal több, és nagyobb az együttműködési készség is.

*Mórász Éva
gyógytornász*

SZEMÉLYES KAPCSOLAT

A Pázmány Egyetem Információs Technológiai Karán a doktori iskolában kötelező tanítani is. Szeretek emberekkel foglalkozni és nagyon megszeretem a tanítást, ezért szívesen vállalom órákat témám, a vezetékek nélküli kommunikációs technológiák tárgykörében. Többnyire gyakorlatot szoktam vezetni a diákok számára, ahol arra törekszem, hogy személyes kapcsolat alakuljon ki velük.

Nemcsak a tudásanyag átadása a fontos, amit a táblára írunk, vagy kivetítünk, hanem az is, ahogyan a hallgatókkal viselkedünk. Lehetnek olyan oktatók, akiknél ez a kapcsolat teljesen személytelen, bejönnek az órára, leadják az anyagot és utána kimennek. Az ilyen professzorok általában okosakat mondanak, de ezt többnyire egy tankönyvből is meg lehet tanulni.

A mi egyetemünk kicsi közösség, itt meg lehet valósítani ennél többet is. Keresem a módját annak, hogy a tanár szerepét megtartva, emberileg úgy tudjak közeledni hozzájuk, szeretettel fordulni feléjük, hogy kialakuljon egy személyes kapcsolat velük. Erre talán a legjobb mód az, ha elmegyek a tanítási órán kívüli közös programjaikra, egy irodalmi estre például vagy

egy akadályversenyre, ahol én is beállok valamelyik csapatba. Ez egy másik teret nyit, ahol együtt játszottunk és ez új lehetőséget kínál a kapcsolatteremtésre.

Én magam is azoknak a professzoroknak a tudásából tudtam igazán gazdagodni, akikkel személyes kapcsolatom volt. Tanítási gyakorlatomat az itt oktatók többségétől „lestem”. Óriási élmény volt számomra például az, hogy elmehettem a fizika tanáromhoz, egy idősebb professzorhoz teázni, és mindenféléről lehetett beszélni vele.

A tanítási óra önmagában kevés érintkezési felület, ott nem lehet személyes dolgokról beszélni. A más egyetemi rendezvényeken kialakult kapcsolatom a diákjaimmal máris megtermi gyümölcsét az órákon is. Rájöttem, hogy a passzív diákokat így tudom a legjobban aktivizálni, hiszen akivel van személyes kapcsolat, az szívesebben működik együtt velem. A diákok között mindig van, aki szeretne többet tudni, együtt dolgozni a tanárával, de erre általában nincs lehetőség. Ezek a kapcsolatok energiaráfordítást igényelnek részemről, de nincs kétségem afelől, hogy megéri.

*Tisza Dávid
informatikus mérnök doktorandusz*

Tóth Pál

A központi esemény Brüsszelben lesz, ahol több mint 300 – különböző keresztény felekezethez tartozó – mozgalom és közösség fogja hozzájárulását adni egy megújult európai szellemiség kibontakozásához a kontinens keresztény gyökereiből táplálkozva.

Ez a keresztény összefogás a katolikus egyházi mozgalmak és új közösségek találkozásánál vette kezdetét, amelyet II. János Pál hívott össze 1998 pünkösdjén. A pápa arra szólította fel a mozgalmakat, hogy sajátosságaikat megőrizve fogjanak össze és együtt legyenek egyház. Chiara Lubich úgy érezte, hogy a Fokoláre Mozgalom különleges feladata lehet, hogy a pápa óhajának megvalósításában különös odaadásával munkálkodjon, hiszen az egység karizmája pontosan erre ösztönzi a mozgalom követőit.

Május 12-én 150 városban rendezik meg az „Együtt Európáért” találkozót.

A rákövetkező években a párbeszéd, az együttműködés különböző fórumai szerveződtek a mozgalmak között, amibe a protestáns közösségek is bekapcsolódtak. 1999. október 31-én a Katolikus Egyház és a Lutheránus Világszövetség a megigazulásról szóló közös nyilatkozatának aláírása után a Fokoláre Mozgalom kis városában, az Augsburg közeli Ottmaringban összegyűltek a katolikus és evangélikus mozgalmak vezetői, hogy megkössék egymással a kölcsönös szeretet szövetségét, amely közös munkálkodásuk alapját képezi azóta is. Első, nagyobb szabású közös megnyilvánulásuk a müncheni székesegyházban volt 2001. december 8-án, ahol 45 katolikus és evangélikus mozgalom és közösség tett tanúságot egységéről a nyilvánosság előtt.

Ott fogalmazódott meg, hogy ezt az összefogást jobban láthatóvá kell tenni a közéletben, és az a felismerés is egyre jobban megerősödött, hogy az evangéliumban gyökerező karizmákban komoly erőforrás rejlik Európa keresztény megújítására.

Emlékezetes marad az a két nagyszabású stuttgarti találkozó, amely immár „Együtt Európáért” címmel törekedett ennek a programnak a megvalósítására. 2004-ben 150 mozgalom képviselői gyűltek össze, és 45 országból 200 város volt videó kapcsolatban a stuttgarti eseménnyel. 2007-ben már 240 különböző közösség, összesen mintegy 10000 fő volt jelen Stuttgartban, a kapcsolódó programok a rákövetkező években is folytatódtak, sok helyen hosszú távú projektekévé értek.

Stuttgart, 2004.

Az idei brüsszeli találkozó középpontjában a politikusok és a megújulási mozgalmak találkozása áll, ahol bemutatják majd a testvériség már kialakult hálóját, reményt adva ezzel sokaknak, akik bíznak Európa megújulásában. A rendezvényt 17-18 óráig interneten is közvetítik, erről további információ a www.together4europe.org oldalon található. A kapcsolódó hazai eseményekről pedig a www.fokolare.hu oldalon tájékozódhatunk.

Az „Együtt Európáért” kezdeményezéssel együttműködő hazai mozgalmak és közösségek:

Antióchia Közösség, Chemin Neuf Közösség, Comunione e Liberazione, Fokoláre Mozgalom, Házasság Hétvége, Hit és Fény, Regina Pacis Közösség, Regnum Christi, Sant'Egidio Közösség.

Az Új Város következő számában részletes beszámolót közlünk az eseményről, amelyben a tíz fős magyar küldöttség tagjai is megbeszélnek majd. ■

„Együtt Európáért 2012” nyilatkozata

Milyen Európát akarunk?

Egy *egyesült és sokszínű* Európát erős társadalmi kohézióval a kulturális sokszínűségben. A különbözőség ne félelemre vagy elhatárolódásra indítson (adjon okot), és ne kelljen azt elfojtani, hanem inkább megélni, fejleszteni, gazdagságként megtapasztalni. A más kultúrák és vallási hagyományok hordozói felé való nyitottság és a közös kulturális örökség elmélyítése váljon a remény jelévé mindenütt, ahol veszélyben van az együttélés.

A *testvériség* Európáját, amelyet az *evangéliumra* alapozott szeretet lelkülete jár át:

- a javak és az erőforrások megosztása
- egyenlőség és szabadság mindenki számára
- a tettekben megnyilvánuló és szolidáris szeretet a gyengék és szegények felé városainkban, hogy ők is a közösségi élet részesei legyenek
- figyelem az életre annak minden szakaszában
- a természet és a környezet védelme
- egy olyan életmód, amely elősegíti a bátor döntéseket minden téren.

Egy olyan Európát, amely a „*béke üzenetét*” hordozza, híd a népek között, és a hétköznapi gyakorlatában megvalósítja azt, kezdve az emlékezet megtisztításán alapuló kölcsönös megbocsátáson.

Egy *demokratikus és a részvételen alapuló* Európát. Az a tudat, hogy mindannyian egyedülálló és megismételhetetlen lények vagyunk, akiknek a kapcsolatra van hivatásunk, erőforrást jelent számunkra, hogy a demokráciában való felelős részvétel új formáit keressük a polgárok és az intézmények közötti konstruktív kapcsolatok érdekében.

Egy az *egész világra nyitott* Európát, különös tekintettel Afrikára.

Egy olyan Európát, amely nem korlátozódik a jelenlegi Európai Unióra.

Charta XXI

Az „Együtt Európáért” szellemiségéhez hasonló kezdeményezés a Charta XXI, amely a térségünk államai közötti kölcsönös megértést, egymás kultúrájának és történelmének megismerését szorgalmazza:

- Észrevéve, hogy nemzeti érdekeinket sokkal hatékonyabban tudjuk elérni, ha egymást segítjük, mintha egymás ellen fordulunk,
 - tudva, hogy különösen az Európai Unión belül egymásra vagyunk utalva,
 - megtapasztalva, hogy egy ilyen közeledést a pártok egy része határozottan ellenez,
 - belátva, hogy a kormányok a jószomszédi kapcsolatok kialakításában csekély sikert értek el,
- felismertük, hogy a nemzeteink közötti, a XXI. században oly igen fontos kiengesztelődés megvalósítása elsősorban magánemberektől, civil szervezetektől illetve az egyházaktól várható.

E felismeréstől vezettetve ezennel egy Megbékélési Mozgalom létrehozását kezdeményezzük. E mozgalomhoz csatlakozhat bárki, aki

- tudja, hogy szülőföldje számára csak előnyös, ha a térséget mások is szeretik,
- nyitott más nemzetek értékeinek felismerésére és tiszteletére,
- elutasít minden gyűlölködést,
- kész a szomszéd népek történelmének, kultúrájának, esetenként nyelvének megismerésére.

A Megbékélési Mozgalom elsősorban magatartási forma és életmód, nem szervezet. Csatlakozni hozzá e nyilatkozat aláírásával lehet.

Forrás és aláírási lehetőség: <http://chartaxxi.eu/>

AZ EVANGÉLIUMI SZERETET

Az Ószövetségben a tűz Isten ígétét jelképezi, amelyet a próféták közvetítettek; de utal az isteni ítéletre is, amely megtisztítja népét, miközben áthalad rajta.

Jézus szava is ilyen: építő, ugyanakkor lerombol mindent, ami értéktelen, ami esendő, ami hiábavaló, és csak az igazságot hagyja meg.

Keresztelő Szent János mondta Jézusról: „Ő majd Szentlélekben és tűzben fog benneteket megkeresztelni.”¹ Azt a keresztséget adta ezzel hírül, amely

pünkösdkor valósult meg először a Szentlélek kiáradásával és a lángnyelvek megjelenésével.²

Jézus küldetése tehát: tűzbe borítani a földet, nekünk adni a megújító és megtisztító erejű Szentlelket.

„Azért jöttem, hogy tüzet gyűjtsak a földön. Mi más akarnék, mint-hogy lángra lobbanjon.”

Jézus nekünk ajándékozza a Szentlelket. De hogyan működik Ő? Úgy, hogy kiárasztja bennünk a szeretetet. Azt a szeretetet, amelynek – kívánsága szerint – mindig lángolnia kell a szívünkben.

És mi jellemző erre a szeretetre?

Az, hogy nem behatárolt és földi, hanem evangéliumi szeretet. Egyetemes, mint a Mennyei Atya szeretete, aki esőt és napot ad mindenkinek, jóknak és gonoszoknak egyaránt, az ellenséget is beleértve.

Ez a szeretet semmit sem vár el másoktól, hanem kezdeményez, elsőként szeret mindig.

Ez a szeretet eggyé válik mindenkiel: együtt szenved, együtt örül, együtt aggódik, együtt remél a többiekkel. És ha kell, konkrét tettekben jut kifejezésre. Nem érzélgősség, nem csak szavakban nyilvánul meg.

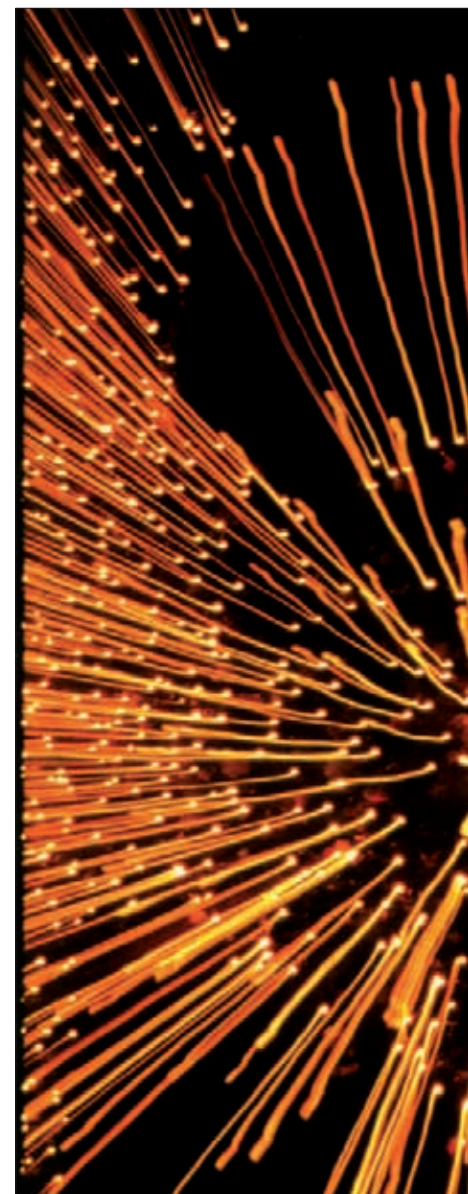
Olyan szeretet, ami Krisztust szereti a testvéreből, szavaira emlékezve: „nekem tette”³.

Ez a szeretet a kölcsönösségre törekszik, a kölcsönös szeretetet akarja megvalósítani a többiekkel.

Ez a szeretet – mint evangéliumi életünk látható és fogható kifejeződése – kiemeli és hitelessé teszi mondanivalónkat, hogy evangelizálni tudjunk, hogy valóban evangelizáljunk.

„Azért jöttem, hogy tüzet gyűjtsak a földön. Mi más akarnék, mint-hogy lángra lobbanjon.”

A szeretet olyan, mint a tűz, tehát mindig égnie kell. Hogy így legyen, valamit mindig el kell égetnie. Elsősorban önző énünket, mégpedig úgy, hogy teljes mértékben a másik felé fordulunk: vagy Isten felé, úgy, hogy megtesszük

akarát, vagy a felebarátunk felé, akinek segítünk.

A lángoló tűz, bármennyire kicsiny, ha van ami táplálja, hatalmas tűzvészé válhat. A szeretet,

¹ Lk 3,16

² vö. ApCsel 2,3.

³ Mt 25,40

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

KÉT SZÍR FÉRFI ÉS
EGY HÁTIZSÁK

Unokahúgom két kisebb gyermekére vigyáztam, mert ő nagyobbik lányával színházba ment. Fél kilenc felé indultam el velük abba a lakásba, melyet béreltek. Elég fáradtak voltak, ezért örültem, hogy szinte rögtön jött a villamos és a buszra sem kellett sokat várni.

Az egyik gyerek felajánlotta, hogy viszi azt a hátizsákot, melyben benne volt egy Ipad, elég sok pénz, a lakáskulcs, néhány cucc és egy bérlet lakcímestül.

Eppen leszálltunk a buszról, amikor észrevettem, hogy a kisfiúnak nincs a hátán a zsák. Egy pillanatra megdermedtem, de aztán láttam, egy dolgot tehetek, hogy a következő buszszal visszamegyünk a villamos végállomására, hogy ott érdeklődjek, nem adták-e le. Hamar kiderült, hogy nem.

Értesítettem az unokahúgomat, aki szóhoz sem jutott a „meglepetéstől.” Én igyekeztem elfogadni ezt a helyzetet, amennyire képes voltam rá. Az egyetlen megoldás az volt, hogy visszamegyünk a mi lakásunkba, az anyukának meg sikerült egy barátnőjénél szállást kapni.

Már a villamoson ültünk, amikor eszembe jutott, hogy mégis el kellene menni a buszmegállóba, hátha ott maradt a hátizsák, akkor is, ha szinte képtelenségnek tűnt, hiszen kb. fél óra már eltelt és a buszmegállóban csak megfordult néhány ember, akkor is, ha viszonylag késő volt.

Az utolsó pillanatban leszálltunk ott, ahol átellenben fel-

szálltunk a buszra. Igazából itt volt számomra a lényeg, mert egy határozott indítást éreztem arra, hogy ugorjak be az abszurditásba, és nézzem meg, hátha mégis itt csúszott le valahogy a gyerek hátáról a zsák. Olyan volt, mintha maga a Szentlélek „lökött volna le” a villamosról. Nem találtunk semmit, és amikor ezt szavakkal is kimondtam a gyerekeknek, két sötétebb hajú és bőrférfi indult meg felénk. Na, ezek meg mit akarhatnak tőlünk, gondoltam magamban. Amikor odaérték hozzánk, láttam csak meg, miért közeledtek: hátizsákunkat akarták átadni. Nem hittem a szememnek. Az egyikük mutatta okos telefonján, hogy megtalálták a bérleten levő cím alapján az utcát, ahol rokonaim laknak és éppen indulófélben voltak, hogy megkeressék a lakást. Kedvesen és lazán megsimogatták a kisfiú fejét és biztatták, hogy máskor jobban vigyázzon. Kérdésemre elmondták, hogy szírek és 15 éve élnek Magyarországon. Annak a gondolatnak sajnos nem tudtam ellenállni, hogy ha nem ők, hanem olyan valaki találja meg a zsákot, aki a lakcím alapján a közelben lévő néhány lakásos társasházba bemegy, és nem visszaadni akarja, hanem a kulccsal kinyitni a bérelt lakást...

A két férfi utolsó mondata nagy köszönetünk után ez volt: „És még mondja valaki, hogy a muszlimok nem becsületesek.” Ebben én sohasem kételkedtem, válaszoltam nekik. Magamban pedig köszönetet mondtam, amiért a Szentlélek ösztönzött a cselekvésre.

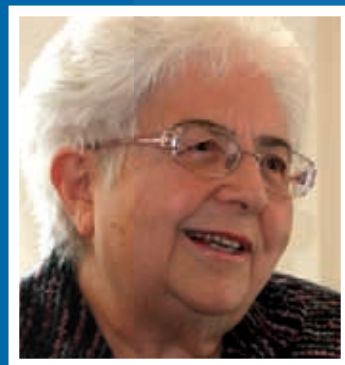
T. J.
Budapest

a béke, az egyetemes testvériség tűzvészévé, amelyet Jézus hozott a földre.

Chiara Lubich

MINDEN MÁSTÉVÉKENYSÉG ELŐTT

Maria Emmaus Voce

Folytatjuk Maria Voce témáját Isten igéjéről, mely rávilágít arra, hogyan tudunk a hétköznapiakban hitelesebben élni. A hatodik rész következik.

Végtelen hálával tartozunk Istennek azokért a gyümölcsökért, amelyeket megtapasztaltunk és folyamatosan tapasztalunk, mint a megélt ige következményeit. Ezzel a hálával a szívünkben milyen gyakorlati következtetést vonhatunk le, amivel előmozdíthatnánk az „új evangelizációt”, ami a mi részünk, amiben elkötelezzük magunkat az „új evangelizáció” előmozdításában?

Szó volt a *sötét pincéről*, amelyben ma is élünk, és amit ebben az évben szeretnénk bevilágítani: ezt a *sötét pincét* az evangélium fényével akarjuk bevilágítani.

Igaz, hogy a Mozgalomban havonta váltakoznak az életigék. De tegyük fel magunknak a kérdést, hogy ma is megtapasztaljuk ugyanazokat a hatásokat, mint az első időkben?

Minden hónapban terjesztjük az életigét az egész világon, és sok nyelvre, sok nyelvjárásra lefordítjuk, de biztosak vagyunk abban, hogy most is élő közösség születik belőle mindenütt, mint a kezdetekben?

Az ige csak arra jó – teszi fel a kérdést Chiara Lubich –, hogy „valamiféle gyógyír legyen lelkünknek, hogy megvigasztalja, bátorítsa lelkünket, hogy igazolja lelkiismeretünket, hogy magunkba zárkózzunk és ilyen módon egy meglehetősen szegényes és bágyadt individuális lelkiségbe, amely igazából nem is individuális lelkiség?”

Nem azzal a radikalitással kellene élnünk az életigét, ahogy Chiara Lubich mondja, hogy „darabokra szedi énünket, megsemmisíti egoizmusunkat, olyan mértékben a keresztre szegez Krisztussal, hogy már nem mi élünk, hanem az Ige él bennünk, aki maga Jézus? És az Ige, aki egyedül képes erre, létrehozza körülöttünk a közösséget?”

Mit tegyünk? Miben kezdjük újra? Azt mondanám, pontosan abban, hogy éljük az ígét pillanatról pillanatra.

Helyezzük ezt a Mű minden más tevékenysége elé, a nagy rendezvények elé, legyen ez fontosabb, mint a munkába menetel, vagy egy utazás, még akkor is, ha azért megyünk, hogy találkozzunk a közösségeinkkel. Arra kaptunk meghívást és ismételt meghívást, hogy csak az evangélium legyen a kezünkben, az elménkben, az akaratunkban. Ahogy Chiara mondta, az ige kell, hogy az öltözékünk legyen: (...) „*a ruha, amit minden nap magunkra öltünk.*”

Csak az evangéliumba öltözve válaszolhatunk korunk tragikus kérdéseire, melyet – ahogy már VI. Pál pápa is megállapította – „*az evangélium és a kultúra közötti törés*” jellemez. Ez határozottan arra hív – mindenkit együtt –, hogy újra az evangéliumot hirdessük a világnak.

Hogyan tudjuk újra hirdetni?

A Mozgalom már jelen van a föld szinte minden országában, de talán újra bátorságot kell merítenünk, hogy ne zárkózzunk be, ne vegyünk fel passzív, védekező magatartást, hanem nyíljunk meg a testvérek előtt, ajándékozzuk oda az evangéliumot azoknak, akik még nem ismerik, vagy akik megismerték ugyan, de eltávolodtak tőle vagy elfelejtették.

Az ige – emlékeztet XVI. Benedek *Verbum Domini* kezdetű apostoli buzdításában – nemcsak úgy ragad magával, „mint az isteni kinyilatkoztatás címzettjeit, hanem úgy is, mint annak hirdetőit. (...) A Feltámadott Lelke alkalmassá teszi életünket arra, hogy az Igét hatékonyan hirdessük az egész világon. Ez volt az első keresztény közösség tapasztalata, mely látta, hogy az ige a prédikáció és a tanúságtétel által terjed (vö. ApCsel 6,7).”

Valójában – ahogy a *Verbum Domini* állítja – „az ige hatékony hirdetése az egész világon” olyan tapasztalat, amelynek mindannyian részesei vagyunk az Ideál megismerésének napjától kezdve. Talán új módon kell a tudatára ébrednünk ennek, főként ma, amikor a keresztényeknek is szükségük van arra, hogy ismét és meggyőző módon hirdessük nekik Isten ígétét, és így konkrétan megtapasztalhassák az evangélium erejét.

Ez a „meggyőző mód” biztos, hogy elsősorban az életünkkel tett tanúbizonyságot jelenti. Az elején említettük, hogy Chiara Lubich vágya az volt, hogy ha a világ összes evangéliuma megsemmisülne, az életünk alapján újra lehessen azt írni. Szinte ugyanezeket a szavakat visszhangozza egy XVIII. századi evangélikus teológus, Gerhard Tersteegen egyik írása is: „*Nyílj meg [Krisztus előtt] lelked mélyéig a csendben, teljesen, mint egy fehér lap, hogy Ő maga írja szívedbe törvényét a Szentlélek keze által, hogy léteddel és viselkedéssel Szentírássá válj, olyan olvasmánnyá, amit bárki elolvashat. Így a Szentírás értékes tanúságtétel lesz Krisztusról, és nemcsak azért fognak hinni benne, mert olvasták, hanem mert Őt hallgatták és ismerték meg.*”

Ma természetesen arra van szükség, hogy korunk emberének megfelelő nyelvezetet használjunk, aki a gyorsan változó társadalmi és kulturális folyamatokban él.

(folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

Milyen szép az Édesanya állandó összeszedettségében, ahogy az evangélium bemutatja: „Megőrizte és szívében forgatta mindezeket a szavakat.” (Lk 2,51) Ennek a teli csendnek varázsa van a szerető lélekre.

Hogyan tudnék én Máriaként élni, az ő misztikus csendjében, amikor a mi hivatásunk sokszor az, hogy beszéddel hirdessük az evangéliumot, mikor a mi feladatunk, hogy mindenütt jelen legyünk, a palotákban, a kunyhókban, az éttermekben, az utcán, az iskolákban, mindenütt?

Az Édesanya is beszélt. *Adta Jézust.* Soha senki a világon nem volt nagyobb apostol. Soha senkinek sem volt olyan szava, mint neki, aki az *Igét* adta.

Valóban Édesanyánk és méltán az Apostolok Királynője.

És ő hallgatott. Hallgatott, mert ketten egyszerre nem beszélhettek. A szó mindig a csendre támaszkodik, mint festmény a háttérre.

Hallgatott, mert teremtmény. Mert a semmi nem beszél. De erre a semmire támaszkodva beszélt Jézus: kimondta önmagát. Isten, a Teremtő és a Minden, beszélt a teremtmény semmiségéből.

Hogyan éljem hát Máriát, hogyan járja át életemet illatával az ő varázsa?

Úgy, hogy elhallgattatom magamban a teremtenyt, és ebből a csendből hagyom beszélni az Úr Lelkét.

Így élem Máriát és így élem Jézust. Élem Jézust Máriában. Élem Jézust, amikor élem Máriát.

Chiara Lubich: Ha tüzet gyújtánánk, Új Város, 2007. 131. o.

MILYEN SZÉP AZ ÉDESANYA

A Centro Ave műalkotása (Loppiano) Fotó: Suddr Imre

A MÁSZOLAT EREDETJE

Ha még egyszer születhetnék, csillagász lennék, vagy költő, kertész, hegedűművész, de lehet, hogy fizikus. Ugyanis végtelenül lelkesít a tény, hogy az a Szeretet-Isten, akivel szüleim és az egyház jóvoltából, majd később az evangéliumot megélő keresztények által találkozhattam, otthagyt a jelenlétének nyomait a teremtett világban, s így az életem bizonyos szempontból egy örök felfedezés lehet, közvetlenül, mások által vagy velük együtt, Istenről, a Szentháromságról, s talán nem is mindig csak „tükör által, homályosan”.

A költő megfogalmazásában egy „istenarc van eltemetve bennünk”, aki felismeri önmagát másokban s az isteni kódot a teremtett világban.

Bevallom, az egyik kedvenc „nyomkereső” Kopernikusz, akinek nevéhez a tudomány történetének egyik legfontosabb elmélete fűződik, miszerint nem a Nap kering a Föld körül, hanem fordítva. Pedig milyen logikus is lenne, ugye! Hiszen nekünk, embereknek oly természetes, hogy minden körülöttünk forog! Kétségtelen,

Jézus megtestesülése, kereszthalála és feltámadása minderre szinte már fel is „jogosíthatna” minket, s mégis, az „új parancs” inkább arra sarkall bennünket, hogy lépünk ki magunkból és fordulunk egymás felé. Valójában egy „Isten körüli pályára” állít mindannyiunkat.

De hogy is van ez? Hogy kaphat ilyen „gellert” az Istenszeretet, hogy Jézus búcsú közben nem arra hívja az apostolokat, hogy szeressék Istent, hanem arra, hogy szeressék egymást!? Ő nagyon jól tudta, hogy az Istenszeretet és az emberszeretet mélységesen összefügg egymással. Amikor a felebarátunkat állítja elénk, mint az iránta való szeretet legfőbb módját és mértékét, akkor kezünkbe adja saját énünk kalitkájának a kulcsát is. Márpedig egy kalitkából csak kifele érdemes repülni, kifelé, a Nap felé.

Csak hogy. Kalitkánkban (a századok folyamán) igen jól berendezkedtünk a magunk jóleső „geo(ego)centrikus” világképével, s bár hívogató újdonságot rejt a haiku vers: „*ki nem vígasztal meg, mikor megbántottad, az nem is szeret*”, mégis félünk kirepülni. Ezernyi dologtól félünk.

Első látásra leginkább egymástól. Aztán ha megtesszük az első tétova lépéseket, s őszinték vagyunk, rájövünk, hogy valójában önmagunktól. Félünk, mert egymás tükrében igazi énünket látjuk, s rá kell jönnünk, hogy világmegváltó terveinket magunkon kell kezdenünk. S ezen a ponton áll fenn a veszély, hogy a „kopernikuszi fordulat” visszafordul. Pedig százados, magunkba gémberedett, önmagát kivetítő látásunk a költő szerint is csak így gyógyul: „*akinek szép a lelkében az ének, az hallja a mások énekét is széppnek.*”

A tét nem kevés. A heliocentrikus világképet a csillagászat és a modern tudományok kiindulópontjának tekintik. Ha „újparancsszóra” kifordulunk önmagunkból, s nem ijedünk meg saját árnyékunktól, megtanulhatunk önmagunk kivetített képe helyett a másik emberrel beszélni, s általa, vele együtt ráállhatunk arra az „Isten körüli pályára”, ahol megtalálhatjuk „eredetiben” igaz valónkat, s mindazt, amit addig csak „másolatban” ismertünk.

Tóth Ilona

Fotó: Papp Csaba

Ökumenikus lelkészörök találkozója

Immáron kilencedik alkalommal gyűlnek össze az országban és a határon túl számtalan helyen működő ökumenikus lelkészörök. A találkozónak idén Szeged ad otthont, amely másodjára házigazdája ennek a különleges eseménynek. A helyi lelkéször örömmel és izgalommal várja az újabb találkozást, amely lehetőséget biztosít arra, hogy az ökumenizmusra nyitott papok, illetve lelkipásztorok baráti légkörben oszthassák meg tapasztalataikat, gondolataikat, valamint terveiket az „Egyház a Városért” témakörben. A 2012. május 24-én megrendezésre kerülő alkalom nyitott minden felekezeti lelkéször, valamint minden lelkipásztor előtt.

Információ: lelkeszokorok@gmail.com
(Czagány Gábor – szegedi református egyetemi lelkész)

Felelősség és jelentkezés Genfest: május 31.

Már négy hónap sincs hátra. A Budapest Sportaréna megnyitja kapuit és kezdetét veszi a tizedik Genfest augusztus 31-én! Előbb azonban még hátra van egy rendkívül fontos lépés. Ahhoz, hogy valaki ott lehessen, jelentkezni, regisztrálni kell az eseményre! Ezt a www.ujifju.hu vagy a www.fokolare.hu weboldalakon lehet megtenni. A jelentkezés csak akkor válik érvényessé, ha valaki befizeti a részvételi költséget! A segítők jelentkezésével és a regisztráció pontos menetével kapcsolatban szintén az említett weboldalak szolgálnak információval! A külföldi fiatalok nagy számban érdeklődnek a rendezvény iránt, ezért érdemes minél hamarabb megejteni a Genfestre való jelentkezést, de legkésőbb **május 31-ig!**

Fotó: Erhardt Emese

EGYENSÚLYTEREMTÉS

„A z új alapokra helyezett világban új szövetségekre van szükség - hangzott el nemrég a kínai-magyar miniszterelnöki tárgyaláson. Elemzők szerint világunk egyensúlyi helyzetét többé nem egy vagy két superhatalom határozza meg. A 21. század történelmének új olvasatában sokak szerint a ki-kezdhetetlennek tartott USA szerepének és nemzeti identitásának újragondolása elkerülhetetlen, ha nem akar a törékeny cseréplábakon álló bibliai óriáshoz hasonlóvá válni. Törekednie kell a jó kapcsolatokra és őszintén keresni, hogyan szolgálhatja a világ többi népének a javát. Ez legalább annyira virtuóz mutatvány minden országtól, mint amit a sanghaji artistáktól látunk.

VAN MÁR VÁLASZ...

**Góbel
Ágoston**

A ZöldGomb együttes nem tétlenkedik. Turnéjuk a hajrára fordul május hónapban. ZöldGomb: Egy lépés zenei turné, amit lemezük bemutatása mellett azért szerveznek, hogy fiatalok százaihoz vigyék el a Genfest híret. Varjasi Tomi billentyűssel beszélgettem az együttesről, koncertekről, tervekről.

Bírájátok még?

Egy könyvben olvastam, hogy ha csak kedvtelésből csinálunk valamit, abból csak csökevény születhet meg. Amikor hirtelen elvész a lelkesedés, akkor kell rákapcsolni, és abból fog létrejönni valami igazán értékes. Ha fájdalomból „születik meg”, talán még értékesebb, mintha pusztán lelkesedés lenne az alapja.

Mi áll előttek május hónapban?

Koncertjeink lesznek Nyíregyházán (május 5.), Budapesten (május 12.) és Szegeden (május 13.). Szeretnénk már most megmutatni, amit majd a Genfesten is. Nagyon komoly erő rejlik a fiatalságban. Erőt, reményt adhatunk azzal, hogy láthatóvá tesszük: vannak olyan hívó fiatalok, akik egy komoly célért élnek és nincsenek egyedül. Tizenkétezer fiatal várunk a világ minden tájáról augusztus végére Budapestre. Megoszthatjuk majd egymással, hogyan próbálunk a saját országainkban tenni egy szolidárisabb világot! Ebben mindenképp érdemes részt venni!

Melyek a turnétok eddigi legfontosabb tapasztalatai?

Az egyik talán az, hogy nagyon fontos, milyen lélekkel állunk ki a színpadra! Rendkívül lényeges, hogy a fellépés előtt meglegyen köztünk, amiről olyan sokat beszélünk, az egység. Például a márciusi monori koncerten – amely az első ilyen fellépésünk volt – zeneileg és technikailag adódtak nehézségeink, mégis nagyon jó volt érezni, hogy ha mi egységben vagyunk, Isten is ott van! Sőt, az a koncert igazán olyan lett, amilyennek Isten tervezte, kevésbé olyan amilyennek mi.

A néhány héttel később megrendezésre került kisvárdai koncert alkalmával pedig nagyon bízunk kellett a Gondviselésben, mert nem sikerült a költségvetés minden zugát betölteni! Így indultunk hazafelé. Ahogy ültünk az autóban, egyszer csak felhívott minket a helyi plébános, hogy nagyon szépen köszöni a hiteles tanúságtételt, és ha esetleg anyagilag kell segítség, szívesen beszáll! Így sikerült kipótolni a hiányt. Isten válasza volt. Egyben óriási öröm, ugyanis éreztük, hogy ezzel a koncerttel sikerült megtenni ismét egy lépést céljaink felé!

Hogyan válogattátok össze a dalokat? Nyilván ennek illeszkednie kellett az együttes profiljához is...

A miénk nem az a kifejezetten dicsőítő stílus. Azt tűztük ki célul, hogy bárki számára elsöre hallgatható, befogadható legyen. Hogy ne csupán fiatalok egy kis csoportja legyen a célközönség, hanem bárki, aki velünk egykorú. Ha az ember jobban odafigyel a szövegekre rájön, hogy ez nem akármi. Minden fiatalt meg akarunk hívni, hogy tegye meg a maga lépését!

A ZöldGomb együttes tagjai a Fokoláre Mozgalom fiataljai. Hat éve zenélnek együtt. Tagok: Olajos Rita/Fialovszky László – dobok; Marton Renáta – ének; Sándor Otília – ének; Fekete Dániel – ének; Valkony Balázs – gitár; Jáky András – basszusgitár; Kovács Bertalan – ének; Varjasi Tamás – billentyűk

www.ujifju.hu/zoldgomb

Sokszor előkerül ez az Egy lépés. A CD és a turné címe is ez. Miről szól ez a cím?

„Egy lépés. Egy tett a másikért. Egy apró erőfeszítés. Egy döntés. Egy darab elvesztése önmagadból. Egy új kultúra, az adás kultúrája. Egy út, amit ha bejársz, azzá válsz, aki igazán lenni szeretnél.” – Ez a kis gondolatsor a turnénk mottója. Arra hív, hogy mindig legyen bennünk figyelem, egy tudatosság, hogy oda tudjunk lépni a társunkhoz. Ne csak a saját dolgainkkal törődjünk, vegyük észre a mellettünk lévőket is.

Tervezték valamit hosszabb távra? Mi lesz a Genfest után?

Biztosnak tűnik, hogy augusztus vége után nem marad meg ez a felállás, ami most van. Hosszabb időre külföldre fognak utazni néhányan a csapat tagjai közül. Meglátjuk mi lesz ősztől. Még nem lehet végleges tervet mondani. Annyit mégis, hogy elképzeléseink között szerepel egy olyan produkció létrehozása, ami valamivel csendesebb, kevésbé tombolós/bulizós, inkább elmélkedős zenei anyag, mely templomokban is előadható lenne. ■

CSILLAGOK A CSILLAGBAN

Sándor Edit története egy találkozással kezdődött. Egy volt börtönlakóval – aki azóta már férj és kétgyermekes családapa – hozta össze az élet. Ennek a beszélgetésnek hatására döntötte el, hogy kapcsolatba lép olyan emberekkel, akik börtönben élnek, elzárva a külvilágtól. Élményei megjelentetés után kiáltottak. Ő maga számol be a csillagok mindennapjairól.

Kiderült, hogy éppen egy olyan időszakban ajánlottam fel a szolgálatomat, amikor nagy szükség volt segítőtőre a Szegedi Büntetés Végrehajtási Intézetben, a „Csillag”-ban. Itt a börtönpasztorációs lelkészi szolgálatot Juhász Tibor atya végzi. Az ő segítségével és útmutatásával végre beérkeztem, túljutva a bonyolult engedélyeztetési rendszeren.

Az első alkalommal Tibor atyával és a börtön pszichológusával egy ór kíséretében végigjártuk az egész épületet. Az a hatalmas épületrész, ahol az elítéltek élnek, felül az üvegkupolában nyolc osztású csillag formában végződik. Ahogy felnéztem, a csillag egyik sugarának csúcától lefelé hatalmas Krisztus-kereszt volt látható a beáradó fényben. A látvány letaglózott. Különös Isten-élmény volt ez számomra. Ő itt is jelen van. Jelen van a fájdalomban, lehajtott fejével, kitárt karjaival. Jelen van a kemény vasajtók mögött és fölött. Ezt a korpuszt egy elítélt készítette.

Bemehettem egy „életfogytos” cellájába is. Bevallom, megilletődve léptem be. Meglepetésemre kellemes olajfestékszag csapott meg a hideg helyiségben. Festményeket láttam mindenütt, kitűnő munkákat a falakon, a földön. Ez

az elítélt férfi a börtönben vált művésszé. A hosszú évtizedek alatt alkotó tevékenységgel segítette következményeinek elviselését. A börtönben élő emberek

többsége szenved az elkövetett bűnök súlyától. Lelkileg, pszichikailag összetörten élnek, és sérülésük általában már az elkövetés pillanatában jelen van. Sokuk olyan családi, társadalmi közegben nőtt fel, ahol természetes volt a bűn, nem is tudtak róla. Az egyéni bűnök mindig a kollektív bűnökből jönnek létre, amelyeket a mindenkori emberiség újra és újra elkövet. A falak és rácsok közé zárt emberek a mi felkiáltójeleink! Isten azonban azt mondja, sohasem késő dönten, sohasem késő felismerni Őt.

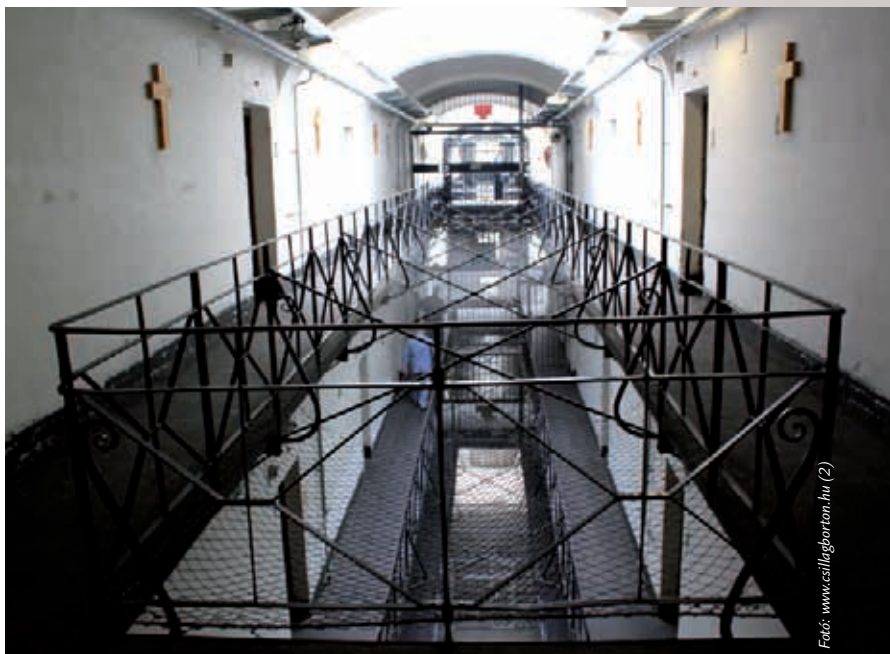
A társadalomból való részleges kiemelés véleményem szerint csak akkor hozhatja meg a várt eredményt, ha rendszeres, következetes lelki munkával kapcsolódik össze. Különböző vallású papok, lelkészek segítik megértő, szerető lelkülettel az itt élőket. Tibor atya több megtérésről, keresztkedésről is beszélt nekem. Isten belép az elítéltek életébe, Jézus kopogtat a lelkük ajtaján. Várja,

hogy bebocsájtást nyerjen. Az itt élő hívőknek fontos megerősítést kapniuk, hogy a Mennyei Atya őket is szereti. Ezek között a körülmények közt ez óriási kihívás. Én talán ebben tudok leginkább segítségükre lenni. Asszonyi lelkületemmel feléleszthetem bennük a szeretet apró szikráját, egyben imádkozom azért, hogy lángra is lobbanjon. Ezeknek az embereknek nagy része korábban sosem tapasztalta meg a szeretetben rejlő csoda lehetőségét. A börtönben pedig nincs bizalom. Nincs barátság, de legfőképp szeretet nincs.

Minden héten, szombaton töltünk együtt egy egész délelőttöt. Szentmisével kezdődik a találkozás. Utána általában az én heti tanúságtételem következik, majd ebből adódóan közös beszélgetés. A legtöbben oldottan vesznek részt ezekben az elmélkedésekben. Még az ottlétem elején bemutatkoztam nekik. Beszéltem nekik életemről és arról, hogyan kért Isten helyet az életemben, hogyan ajánlottam fel neki mindent, ami és aki vagyok. Kértem, tegyék meg ők is ezt a bemutatkozást, hiszen én szeretném mindannyiukat személyesen megismerni. Lassan-lassan egymás után nyíltak meg, bevallva tettüket is, amelyért itt vannak. Láttam az őszinteségüket, és éreztem, lassan elnyerem bizalmukat. Azóta sok szeretetet kapok és adok. Szombatonként általában huszonöt ember találkozik a börtön kápolnájában. Lehetőség adódik egyéni beszélgetésekre is. Többen élnek is vele.

A csoportban találkoztam egy másik, szintén „életfogytos”, a börtönben festővé vált emberrel. Megajándékozott egy katalógussal, mely a munkáiról szól. Ebben saját írása is szerepel. Ebből egy idézet: „Korábbi életem során sokak otthonába vittem olyat, be-

leértve a saját családomat is, amire senkisémet vágyik: fájdalmat, bánatot, szenvedést, halált. Eljövendő életemben meg kell próbálnom úgy élni, hogy ezeknek az embereknek az áldozata ne legyen teljesen hiábavaló. Talán elérhetem azáltal, ha minél több család otthonában pótolhatom képeimmel azt, amit nélkülöznek az életben. (...) Igen, pontosan tudom, honnan jövök és merre tartok. De csak remélhetem, hogy a helyes úton járok... (...) Sohasem fogok a nagy művészek közé emelkedni. Olyan magasból már nem látom az Embereket, akiknek festek.” A közeljövőben hárman szabadulnak a csoportból, hagyják el az intézetet. Sokat beszélünk/beszélünk a továbbiakról, a majdani „kinti” életéről. Bizony nagyon sok nehézséggel kell szembenézniük a beilleszkedés, a munka, a megbélyegzettség, az előítéletek terén. Bizonyítaniuk kell, hogy tudnak emberhez méltó életet élni. Egy több diplomás ember például kérvényezéssel, megfelelő referenciával, ajánlással, esti tagozaton teológiai tanulmányokat szeretne végezni. Szinte valamennyien jobb emberré akarnak válni. Azonban többen reménytelennek és kilátástalannak látják a szabadulás utáni életüket. Ezek az emberek az ország süllyesztőiből jöttek és sokan vissza fognak kerülni abba az erkölcsi közegbe, amelyben elkövetették bűneiket.

Fotó: www.csigaborton.hu (2)

A kápolnánk szakrális tárgyait ők és egykori elítéltek készítették: a szenteltvíztartót, a keresztet és a festett üvegablakokat. Szép, egyszerű, megindító hely lett Jézus szenvedésének történetével a falon. Tibor atya közvetlen segítői alázattal, szeretettel végzik a szentmise körüli szolgálataikat. Húsvét idején megható, könnyeket fakasztó feltámadást éltem meg velük. Minden rabruhás, lehajtott fejű ember kezében égő gyertya volt. A feltámadt Krisztus mindenki szívében jelen és köztünk volt. Áldott húsvétot, boldog feltámadást kívántunk egymásnak. Áprilisban létrejött az életigekör, hogy ezzel is segítséget kapjanak arra, hogy méltók Krisztus ígéreteire. Ökumenikus együttléte is tervezünk. Az evangéliumi igék segíthetnek legyőzni a nehézségeket, utat mutatnak számunkra és számukra is, a szabadulásuk után. Az oltáriszentség jelenléte is rengeteget segít – Magyarországon a „Csillag” az egyetlen börtön, ahol az oltáriszentség állandóan jelen van.

Szerkesztette: Göbel Ágoston

*Elítéltek
nagybányai
keresztútja
a Szegedi
Fegyház és
Börtönben.*

KÉT ÚT TALÁLKOZÁSA

Sok idő, gondolkodás, újrakezdés, zsákutcának tűnő pillanat után mégis megszületett egy határozott döntés.

Karl: Amikor Gertrude is elkezdett közgazdaságtant tanulni, gyakran láttuk egymást: hol az egyetemen, hol az ifjúsági csoportban. Egyszer csak felfigyeltem rá, hogy nagyon jól érzem magam, amikor együtt vagyunk, és egy nap rájöttem: Beleszerettem!

Gertrude: Velem ez kicsit más-ként alakult: szerettem Karlt, de nem szerelemből. Túlzottan elfoglalt engem a plébániai élet, a családom, a barátaim, stb. Ráadásul más valakibe voltam szerelmes. Aztán egyszer Karl egyértelműen kifejezte szerelmét felém és tudtam, meg kell mondanom neki, érzéseit nem tudom viszonzni. Olyan mély benyomást tett rám, ahogy erre reagált, hogy majdnem beleszerettem. Végül azt mondta: „Ha megváltoznának az érzéseid irántam, szólj.”

Egy évvel később Karl iránti érzéseim valóban megváltoztak: és ezt el is mondtam neki.

Karl: Nagyon megörültem, mert már nem is reménykedtem. Elkezdtünk együtt járni. Kapcsolatunk kezdete egymás mélyebb megismerésével telt, nagyon boldog időszak volt.

Gertrude: Alkatilag nagyon különbözőek vagyunk. Karl egy precíz típus, ezzel szemben én a dolgokat sokkal gyorsabban csinálom, és néha kevésbé pontosan. Például amikor először főztünk együtt, megkérdezte tőlem: „Hány gramm tesztát szeretnél

Néhány gyönyörű hónap után jöttek a nehéz pillanatok. Az okot Karl szakdolgozata adta, amit úgy tűnt, soha nem fejez be (az ő akkurátus precizitása hátránnyá vált ennél a munkánál), és ezzel egy időben lelkileg is nagyon nehéz időszakot élt. Sokszor nem tudtam, hogyan tudok neki segíteni, de igyekeztem a közelében lenni, szeretni őt akkor is, ha ezt az oldalát korábban nem ismertem.

Karl: Nekem fontos volt, hogy Gertrude mellett áll ebben a fájdalmas helyzetben is, amit nem tudtam ajándékozni, mint egy szép dolgot.

Gertrude: Aztán eljutottunk oda, hogy Karl nem akart már találkozni ezekkel az elkötelezett keresztény fiatalokkal. Ez fájt nekem, ugyanakkor nagyon fontos is volt, mert arra tanított meg, hogy őt szeressem, amilyen valójában, és ne azért, mert jó keresztény. Ennek a sötét időszaknak a végén elkezdődött két gyönyörű hónap.

Karl: Ami után egyszer csak azt éreztem, van valami, ami fékezi Gertrude szerelmét irántam. Sokat beszélgettünk, és világos-

enni?” És le-
mérté a tesztát, mielőtt vízbe tette volna. Nekem ez a kérdés nagyon furcsa volt... Így tanultam meg használni a konyhai mérleget... Következő alkalommal én kérdeztem meg, mennyit szeretne enni, és egy harmadik alkalommal pedig ő csak miattam nem használta a mérleget, hanem szemmértékre adagolt...

sá vált számomra, Gertrude már nem volt benne biztos, hogy a házasság az útja.

Gertrude: Ez igaz. Mindig meg voltam győződve, hogy akkor leszek maradéktalanul boldog, ha Isten akaratát választom. Most azonban nem tudtam már biztosan, hogy azt akarja, családot alapítsak vagy Istennek szentelt szűzi hivatásra hív.

Rájöttünk, hogy kölcsönös szerelmünk ellenére szét kell válnunk egy időre. Én javasoltam, hogy tartsunk szünetet, Karl azonban azt mondta, inkább szakítsunk meg minden kapcsolatot, mert ha Isten akarata, hogy családot alapítsunk, akkor majd újra találkozunk útjaink. Ez a döntés, hogy végleg szakítsunk, nagyon fájt nekem. Később azonban megtapasztaltam, hogy bölcs döntés volt, mert nem éreztem nyomást, miszerint döntenem kellene egy konkrét dátumig.

Jól emlékszem arra a pillanatra, amikor szétváltunk, romantikus volt, ugyanakkor nagyon furcsa: volt egy erős szerelmi kötődés közöttünk, noha épp elhagytuk egymást.

Karl: Öt hónapig nem láttam Gertrudét, nem beszélünk telefonon és nem írtunk levelet se. Érzelmileg nagyon megviselt, ugyanakkor az értelmem azt mondta, ez egy jó döntés volt. Nem tudom, miért javasoltam ezt, hogy végleg szakítsunk, talán Valaki más mondta...

Elhatároztam, hogy én is átgondolom a hivatásomat, és találkoztam párszor egy pappal, aki jól ismerte a fokoláre lelkiséget,

de a vele való beszélgetések nyomán megvilágosodott bennem, hogy nem a papság és nem is a szüzesség az utam. Konkrétan tovább kellett mennem előre és nyitottnak lennem az emberekre, az engem körülvevő helyzetekre, ezzel a bennem levő tisztázatlan kérdéssel együtt.

Gertrude: Közben elmentem Rómába, ahol a világ különböző országaiból jövő nyolc-tíz fiatal

de miért nem, én vagyok, én... de próbáltam élni ezt a mondatot, azaz megfelekedni a hivatásomat illető aggodalmairól, a fáradtságomról, szenvedéseimről. Majd egyszer csak hatalmas örömet éreztem, amit korábban soha. Először tudtam teljes szívemből kimondani, hogy az elhagyott és kereszten függő Jézus szerelme vagyok. Úgy tűnt megértettem azt, amit Chiara Lubich korábban írt egy elmélkedésben „Egyetlen Jegyesem van csak a földön...” (olyan elmélkedés ez, amit korábban nehéz volt megértenem.) Azt mondtam magamban, Vele bárhogy alakulhat az életem, soha többé nem kell aggódnom, és egy nagyon mély boldogságot éltem meg!!!

Mikor visszatértem Ausztriába, tudtam már, megtaláltam a hivatásomat: az elhagyott Jézus jegyesének lenni, és Ő majd megmutatja, melyik úton valósíthatom ezt meg. Érkezésemet követően néhány nap múlva Karl telefonált, megkérdezte, volna-e kedvem találkozni vele? Rögtön igent mondtam. Elmentem a templomba és azt mondtam Jézusnak: Most meg kell mondanod, melyik utat

szántad nekem. És teljesen váratlanul úgy tűnt, tisztán hallom: „A család a te hivatásod.” Attól a pillanattól kezdve soha nem kételkedtem a hivatásomban.

Karl: Találkoztunk, és nyolc órán át beszélgettünk... Az az öröm, hogy megoszthatjuk életünket, óriási volt!!! Majd két év jegyesség után összeházasodtunk.

szerkesztette: Fehérpataky Rita

Fotó: a Pühhinger család albumából (2)

lánnyal laktam együtt négy hónapig. Már jóval korábban eldöntöttem, hogy elmegyek, nem a szakításunk következményeként keltem útra. Kintlétem időszaka gyönyörű volt, akkor is, ha nagyon hiányzott Karl, akiért minden nap imádkoztam.

Az egyik fokolarina, aki szintén velünk lakott, mondott nekem egy mondatot, amit eleinte nem értettem: „Gertrude, az lenne jó, ha nem léteznél.” Megkérdeztem,

MŰVÉSZI (TÁRSAS) JÁTÉK

Komolyzene, könnyűzene, tánc, vers, képzőművészet és fotóművészet egyetlen este műsoron!

Fehérpataky
Rita

Művészeti esten vettem részt. A közönség részéről pontosan senki sem tudta, mi vár majd rá, mit fog látni, hallani a következő 2-3 órában. Ha az ember elmegy egy Mozart koncertre, tudja, hogy hallgatni fogja és nagyjából azt is, mit. Az előadás módját tekintve érhetik meglepetések, de ezen az estén nézőként sokkal kevesebb támponttal érkeztünk...Ezzel együtt a közönség nagyon nyitott volt.

Hivatalosan az szólítható művészek, aki rendelkezik azon művészeti ágban elvégezhető legmagasabb iskolai végzettséggel. Ennél árnyaltabb definíciók is vannak, rendszeresen előad, alkot profi szinten, de tény, hogy nem könnyű megfogni, mitől művész a művész. Egy biztos, nem a végzettség teszi azzá! Ezen az esten az előadók, szerzők között szerepeltek profik és olyanok is, akik hobbi szinten foglalkoznak a művészet valamely ágával. Felszabadító volt számomra, hogy

létezhet olyan szféra, ami teret ad azoknak, akiknek bár nem a szakmájuk, tagadhatatlanul tehetséget kaptak az alkotáshoz, előadáshoz, és a mindennapi élet, munka, iskola mellett szeretnék ezt továbbajándékozni önmaguk kiteljesedésére – a szó legnemesebb értelmében –, mások örömére, gazdagítására.

Ez a sokszínűség egy érdekes kérdést vetett fel bennem. Valójában mi köti össze őket, mit jelen számukra ez a közeg, ahol szemmel láthatólag együtt tették közösbe munkájuk gyümölcseit?

- Mit ad a közösség egy individuális alkotónak? – kérdeztem Forgács Zsuzsit. Egy zenekar folyamatosan együtt próbál, egy énekes mellé mindig kell kísérő, de aki rajzol vagy fest? Az hogyan lesz közösségi, mit tud a másik adni neki?

- Sok mindent. Próbálunk minden évben csinálni egy ilyen estet, ez jó, mert nekünk is öröm, reméljük, hogy a közönségnek is! Van konkrétum, amiért tudunk dolgozni, de leginkább a találkozások. Amit szerintem mindenki a legjobban szeret, ezek a negyedéves találkozók, ahol lehet beszélgetni... Sok laikus ember szokta kérdezni, miért jó, vagy mit adhat egymásnak ilyen sokféle művész? Inspirálhat például egy énekes valakit, aki rajzol. Mert a művészet olyan dolog, ami sokféleségével együtt mégis egy, és annyira érdekes, hogy ilyen sok különböző

ember egyféleképpen tud látni valamit. Nagyon sokat lehet tanulni mindenkitől, én ugyanúgy tudok tanulni egy énekestől vagy bármilyen zenésztől, vagy fotóstól, mintha egy másik rajzostól tanulnék, tehát ilyen szempontból nincs különbség.

- Az nem zavaró, hogy van, aki egészen amatőr, van, aki meg abszolút profi?

- Vannak helyzetek, amikor zavaró tud lenni, de pont az ilyen beszélgetésekben ez nem ütközik ki annyira, főleg, hogyha mindenki kellő alázattal viselkedik.

- Van köztetek rivalizáció?

- Én nem láttam még. Tudom, mire gondolsz, de úgy látom, hogy nincs, mert általában mindenki pont azzal a szándékkal van egy ilyen találkozón, hogy épüljünk egymásból.

Vári-Kovács Emese kérdésekre, „Milyen kapcsolatod van a többi művésszel, akik itt megjelentek? Miért nem csak énekesek és zenészek jönnek össze itt egy közösségbe?” – a következőket felelte:

- Azért, mert aki egy műfajban alkot, azt automatikusan érdekli minden más művészeti ág, még akkor is, hogyha azt ő nem műveli vagy ahhoz nincs tehetsége. Abból is merít inspirációt. A művészek sokszor egyféleképpen

működnék és például ezt szoktuk megbeszélni, hogy ki, hogy old meg bizonyos kríziseket, alkotói válságokat, mitől nyer

inspirációt, hogyan építkezik. Ezek általában hasonló problémák, ezeket meg tudjuk osztani.

- A közösségi művészet egy cél?

- Gondolkodtam, hogy hova fog ez kilyukadni és arra jöttem rá, hogy nem lyukad ki sehova, hanem ez már maga az! Amit például egyikünk említett, hogy átküldik egymásnak a képzőművészek a képeiket – mit szól a másik hozzá, tehát szakmai beszélgetés is folyik

köztünk. Amikor találkozunk, akkor ezeket szoktuk megbeszélni és egyszer egy évben összehozunk egy koncertet. Ennél sokkal többet nem tudunk, mert közben mindenki csinál mást is, nem annyira könnyű ennyi felől, ennyi embert összetartani, úgyhogy énszerintem ez már a közösségi művészet!

Durst Norbi a közösségi művészetről így nyilatkozott:

- Elsősorban a kapcsolatokat jelenti, tulajdonképpen közösséget, amit megpróbálunk formálni ezekből a művészekből, és ennek én próbálok tevékeny részese lenni. Úgy érzem, hogy igazából

mindenki a maga módján építi ezt a közösséget. Aztán itt van egy plusz is, vannak adottságaink, amit ingyen kap-

tunk és próbáljuk ingyen is továbbadni.

- Mitől közösségi művészet és nem művészeti közösség?

- Én úgy érzem, azért nem művészeti közösség, mert elsősorban nem a művészet a cél. Számunkra a középpontban inkább a kapcsolatok vannak. Tehát a művészetet kívül is próbálunk egymás életének részesei lenni, ezért közösségi művészet.

- Ez folyamatban van? Vagy még az elején vagytok, és ez egy cél?

- Ahhoz képest, ahogy kezdtük, folyamatosan növekszik, ezt lehet érezni. Voltak közös produkciók már, ez megvalósul az előadásokban is, de az élet egyéb területein is. Próbáljuk egymást támogatni, amennyire lehet, amennyi energiánk van erre, de szerintem ez megy előre.

Fialovszky Lacitól is megkérdeztem: „Miért közösségi művészet, miért nem művészeti közösség?”

- Hangtechnikus vagyok és nap mint nap mozgok a zenei életben, mint szakember. Nagyon sok profi produkcióban vettem már részt, látom ezeket az embereket, akik tényleg képzettek,

Fotók: Kovács Gábor (5)

de mégis mindig egyenként vannak jelen, akár zenekarban, akár szólóban. Csak egy produkcióról van szó és semmi többről.

Talán ez a csoport elindított valamit... Ez egy kiút is lehet, mert nagyon sok olyan művész van, aki már nem is tudja, miért csinálja. És tényleg profik, csak egyszerűen vagy a pénz diktálja, vagy pedig már megszokták a színpadot. Talán ez újból értelmet adhat nekik, hogy ez az előadás, ami tényleg jó, vagy fél profi, nem biztos, hogy csak tőlük ered, hanem „ez” akár valami több is lehet... Néha szükség van szerintem minden művész életében pihenésre, amikor az ember feltöltődik, kicsit magába száll és elgondolkodik azon, mi az értelme ennek.

- Ezek egészen távlati célok...

- Távlati célok, de igazából a nagy dolgokhoz idő kell, és szerintem ez egy hosszú folyamat. Most ez elindult és várjuk a fejleményeket, akár egy életút is lehet, igazából szerintem egy hivatás ez a csoport maga.

Hazafelé elgondolkodtam Laci szavain, valószínűleg igaza van, a közösségi művészet egy hivatás, mert mindenki azt hozza ki és mindenki azt adja, ami leginkább ajándék, mindezt egy közös játék könnyedségével... ■

Nagy Márta

OLIMPIA ELŐTT

Folyton újabb és újabb világcsúcscok születnek a különböző sportágakban. Ezeknek van köztük az engedélyezett (és a tiltott) izomtömeg-növelő, erősítő szerek használatához?

Aktuális ez a téma, mert hamarosan itt a londoni olimpia! Minden versenyen felmerül a kérdés, hogy a tudományos edzésen, a technika csiszolásán és a sportszerek fejlődésén kívül minek köszönhetők az egyre elképesztőbb világcsúcscok?

Régóta ismert, hogy a fehérjében gazdag táplálkozás fokozza a fizikai teljesítményt. Elfogadott és engedélyezett a sportolók számára a fehérjekoncentrátumok fogyasztása, de ezekről a készítményekről is tudni kell, hogy nagyobb mennyiségük esetleg vese-, máj- és izombántalmakat idézhet elő. Jelentősebb mértékben növelik a teljesítőképességet, de sokkal veszélyesebbek a doppingszerek, mint például a mostanában leginkább alkalmazott hormonkészítmények. Legismertebbek az anabolikus szteroidok, az agyalapi mirigy növekedési hormonja, a vese vértermelést serkentő hormonja és

az inzulin. Ezek maradandó károsodásokat okozhatnak, felborítják a szervezet saját hormonjainak egyensúlyát, sőt halál is előfordult már a használatuk miatt.

A doppingellenőrzésben részt vevő szakemberek igyekeznek követni az új szerek megjelenését, és próbálják tökéletesíteni a kimutatói eljárásokat. Már a felkészülés időszakában szűrőpróbaszerűen vizsgálják a sportolókat, a világversenyeken az első három helyezettet kötelezően ellenőrzik, a többiek közül pedig sorsolással döntenek el, hogy kiket vizsgálnak meg.

Szeretem a sportot, én is várom az olimpiát, de az új csúcscok láttán sokszor inkább aggodalmat érzek: félttem a verseny tisztaságát és a sportolókat, mert sajnos előfordulnak olyanok, akik nem tudnak ellenállni a kísértésnek, elvakítja őket a doppingszerektől várható előny. Igaz, hogy a versenyzők felé óriásiak az elvárások, talán azért nem gondolnak arra, hogy a szerek beszédésével tönkreteszik egészségüket, megalázzák emberi méltóságukat. Jó lenne, ha az élsport is egészség- és örömforrás lenne, nem pedig olyan, mint egy üzleti vállalkozás, amit csak siker esetén ismernek el. ■

Mi folyik itt? Új Város Online

FEJESUGRÁS AZ ÉLETBE

„a legjobb benne, hogy a szerző a saját személyes élményeiből építkezik.”

MESE A KINCSKERESŐ LÁNYRÓL

„Ezt délután felolvastam anyunak is, aki rögtön ki is találta, hogy apu csináljon belőle mesejátékot az általános iskolás színjátszóival.”

Egészségünk

www.ujv

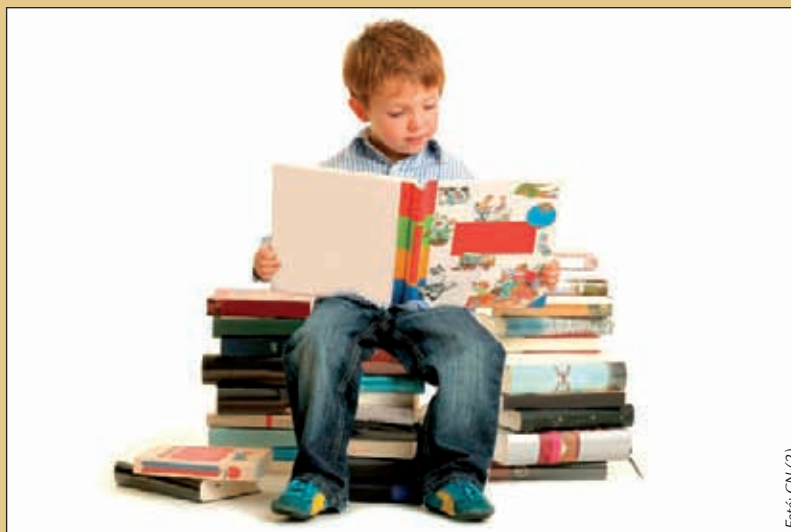
www.ujvaros.eu

A SZEMÉLYISÉG FEJLESZTÉSE

„Ezen sürgősen változtatni kell, különben nem lesz munka, nem lesz adó, nem lesz nyugdíj...”

VÉRADÁS BÁLI KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT

„Igaz, hogy fontos az elnevezés is, de például számomra másodlagos a célt látva.”

[ujvaros.eu](http://www.ujvaros.eu)

Fotós: CN (2)

Gyermekeink világa

ÉRZELMI NEVELÉS

„Négyéves kisfiam gyakran dühös és nehezen tudja érzelmeit megfékezni. Mit tegyek?”

Lucia – Verona

Az érzelmek rendkívüli energiát jelentenek, és ez az energia különböző magatartásformákat képes meghatározni. Fontos, hogy tudjuk kezelni érzelmeinket, mint például a dühünket, a szomorúságunkat, mert ha jól bánunk velük, akkor hozzájárulhatnak állandó kapcsolatok építéséhez és ahhoz, hogy értékelni tudjuk a mindenkiben benne rejlő jót és pozitívumot.

Mindenekelőtt szem előtt kell tartani azt, hogy az ember, ha megtanították neki, akkor képes uralkodni önmagán és érzelmein. És mindent meg lehet tanítani.

Daniel Goleman behatóan tanulmányozta az érzelmek világát és felfedezte, hogy alapvető kapcsolat áll fenn az általa definiált érzelmi intelligencia és a között „a képesség között, hogy ellenőrizzük saját és mások érzelmeit azért, hogy célokat valósítsunk meg.”

Az érzelmi intelligencia tehát annak az intelligenciának a része, mely képes

saját és mások érzelmeit felismerni, tudatosan mérlegelni, kezelni.

Az érzelmekre való nevelésnek már akkor el kell kezdődnie, amikor a gyermek még kicsi. A családban is, az óvodában is, már a kiscsoportban fontos, hogy segítsük a gyermek azon képességének a kifejlődését, amivel saját érzelmeit kezelni tudja. Az is lényeges, hogy nevezzük nevén az érzelmeket. A szülők pedig, amikor kapcsolatba lépnek gyermekükkel, mutassák ki érzelmeiket. Elmondhatják, hogy mennyire örülnek, mert gyermekük valamit épített, vagy azt is, hogy mennyire szomorúak, mert valami rosszat tett.

Az óvodában lehet olyan foglalkozást betervezni, amikor a gyerekek felismerhetik saját érzelmeiket. Ilyen módon felfedezhetik, megérthetik, hogy saját viselkedésüknek figyelembe kell venni a többiekét és azt is, hogy örömet vagy fájdalmat okozhat annak a személynek, akit szeretnek.

Az érzelmek az öröm forrását jelentik, és ha jól kezeljük őket, akkor érettségről tanúskodnak. Úgy gondolom, hogy a mennyországban az érzelmek kiteljesednek és fénnnyel telnek meg, nagy fénnnyel.

Ezio Aceti

Fordította: Tóth Judit

MIUTÁN KÖRBENÉZTÜNK

Van olyan hely, ahol valóban tudnak egymáson segíteni az utcabeliek, komoly helyzetekben is, és ez nem csak pénzkérdés... Dr. Király Ibolyával beszélgetünk a jánoshalmi utca-szociális hálózatról.

Tóth Judit

Hogyan jött létre az utca-szociális hálózat?

Néhányan, mi családok próbáltuk együtt az élet értelmét keresni, azt láttuk, hogy sokan vannak szükség-szenvedők a környezetünkben. Többször összejöttünk, összeadtuk dolgainkat, és elvittük a rászoruló családoknak. Ebből a gondolatból született, hogy talán többen is vannak, mint akik éppen a látóterünkbe kerülhetnek. Az is felmerült, hogy mindenki a saját utcájában megnézi, ki az, aki rászorul. Összehívtuk az érdeklődőket, meghirdettük a templomban, szóltunk ismerőseinknek és találkoztunk ezzel a céllal, hogy fölmérjük, egyáltalán milyen

irányba haladjunk. Jönnek is az emberek ezekre az alkalmakra változó intenzitással. Havonta egyszer találkozunk, amikor elmondjuk, hogy ki, kivel került kapcsolatba, illetve hogy ha valamilyen igény felmerül, nagyon sokszor tapasztaltuk, hogy ott helyben megoldódik.

A hajléktalanszállón lakott egy család, illetve a férj három gyerekkel. Amikor megjött az asszony is, már nem maradhattak ott ezen a szálláson, hirtelen kellett egy lakás. Ezen az utca-szociális gyűlésen beszéltünk róla, eltelt két nap, két ember jelentkezett, hogy neki van olyan lakása, ami üresen áll, ha gondolják, oda mehetnek. Egy hét alatt oda is költözött ez a család. A közösség pilanatok alatt összeadta a szükséges bútorokat, ágyneműt, edényt, mindent, ami az induláshoz kellett. Közel két évig laktak ebben a lakásban eleinte ingyen, viszont utána, ahogy kicsit talpra álltak, tudtak fizetni az albérletért.

Így történik meg az, hogy valakinek centrifugára van szüksége, és kiderül, hogy pont egy asszonynak van, följajánlja, és már a következő héten lebonyolódik a helycsere.

Mennyi az összlétszáma azoknak, akik eljönnek a találkozóra és ott aktívak?

Harminc aktív tag jön körülbelül, de nehéz megbecsülni, igyekszünk összegyűjteni az információkat. Fölvettük a kapcsolatot a Családsegítő szolgálattal, meg a Gyermekjóléti szervezettel, mert azt láttuk, hogy együttműködve még többre juthatunk. Többször voltak közös akcióink. Például, egy család új helyre költözött, valamilyen oknál fogva odament egy csapat rosszindulatú ember, és kiverték az ablakokat egy téli hónapban. Az asszony rákos beteg volt, kisgyerekeket nevelt, nem volt munkája, tehát nem volt pénze arra, hogy helyrehozza a kárt. Elment a Családsegítőbe, de ott sem volt pénz arra, hogy megcsináltassák az ablakokat. Eljött az utca-szociális gyűlésre, ott elmondta ezt a dolgot, kiderült, hogy valakinek vannak ablakai, amit éppen kivettek, és azt föl tudja ajánlani. A másíknak volt üveges ismerőse, aki mondta, hogy méretre vágja, a harmadik pedig a fuvart szervezte meg. Egy héten belül sikerült legalább a legszükségesebb helyekre ablakot tenni.

Gyakorlatilag az állam- polgárok egy spontán kezdeményezéséről van szó, ami a kapcsolati hálón él?

Kezdetben volt egy tervünk, hogy minden utcát lefedünk, és kapcsolatot tartunk mindenkiel, de láttuk, hogy ez nem működik. Nincs meg hozzá a kapacitásunk. Viszont így, hogy elkezdtünk csinálni valamit, a legtöbb ember megtalál minket. Számtalanszor jönnek, hogy nem tudják a villanyszámlát kifizetni, kikapcsolják a villanyt. Akkor mi is elkezdünk gondolkodni, mert van az egyesületünk kasszájában pénz, amiből tudunk kivenni, vagy a Jánoshalmán működő Máltai Szeretetszolgálattal vesszük fel a kapcsolatot. Van egy család, aki Németországból szokott segítséget kapni. Nem egyszer volt olyan helyzet, hogy továbbadva az információt, megoldódtak a helyzetek. Tehát a kapcsolatokat próbáljuk kiépíteni. Megtalálni azokat az embereket, akik tudnak segíteni azoknak, akik segítségre szorúlnak.

Volt olyan, két egymást követő évben is, hogy a különböző forgalmasabb helyekre, üzletekbe helyeztünk ki dobozokat. Azt mondtuk, hogy aki amennyit tud, tegyen be a vásárlásnál, mondjuk 5, 10, 20, 100 forintot azért, hogy a beteg gyerekeknek, akik nem tudják a gyógyszereiket megvenni télen, ki tudjuk belőle fizetni. Ez is nagyon jól működött. Van az egyesületünknek olyan tagja, aki gyermekorvosi rendelőben dolgozik. Tehát ő ott konkrétan találkozik ezekkel az esetekkel. A doktornő felírta ezeket a gyógyszereket a gyerekeknek, de a szülők nem tudták kiváltani, így visszajött egy hét múlva, hogy a gyerek még mindig ugyanolyan beteg, vagy még betegobb, tehát lépni kellett. Ez a pénz eljutott a gyerekek orvosságára.

Azért mégiscsak létezik egy működő szervezet, az Összefogás Jánoshalmá- ért Egyesület.

Ez a háttérben van, ahova pénzért tudunk nyúlni. Ez volt az alapvető ötlet: azért hoztuk létre az egyesületet, hogy meg tudjunk jelenni hivatalosan. Az adományokat az emberek „csak úgy” nem biztos, hogy odaadják. De ha van egy számlaszám, akkor odaadja vagy befizeti, és akkor ebből tudunk valamennyire gazdálkodni.

Volt egy olyan eset is az egyik utca-szociális gyűlésen, hogy egy családban, amely szintén hátrányos helyzetben van, mind a három kicsi gyermeknek szemüveg kellett. Nem tudták kifizetni, ezért írtak egy kérvényt a katolikus iskolának, hogy szeretnének támogatást kérni. Az iskola az egyesülethez fordult egy kérvénnyel. Mivel az iskolában tisztázatlanok a körülmények, ezért nem tudnak segíteni, segítenénk-e mi? – kérdezték. Azt mondtuk, hogy igen, nézzük meg, mit tudunk tenni. Ott rögtön körbeadtunk egy borítékot, hatezer forint összejött, egy pillanat alatt, és azt mondtuk, akkor az egyesület kasszájából még valamennyit hozzá tudunk tenni. És

Fotó: Erhardt Gyula

meghirdetjük azt, hogy akinek felesleges szemüvegkerete van, hozza be! Mert a keret nagyon drága, sok esetben drágább, mint a lencse maga. Egy optikus ismerősünk elvállalta, hogy behelyezi a lencsét a keretbe. Ez a jövőben is mások segítségére lehet, hiszen szemüveg mindig kell.

Folytatjuk, az élet mindig új helyzetekkel áll elő. ■

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illustrazione: Eleonora Moretti

NAGYMAMÁK ÉS NAGYPAPÁK

Hol volt, hol nem volt, voltak egyszer a nagymamák és a nagypapák... vannak bizony még mai is! Voltak egyszer olyan nagymamák és nagypapák, akikre mindig lehetett számítani, amikor anya és apa időhiánnyal küszködött. Réges-régi altatódalokat énekeltek, amelyek most is a füledbe csengenek, bár jó pár év eltelt azóta.

Ők voltak, akik – ki tudja honnan – pillanatok alatt csuda jó mondókákat találtak ki; náluk úgy érezted magad, mintha csak otthon volnál, és nem haragudtak azért sem, ha rumlit hagytál magad után – na, nem nagyot, csak egy kicsit. Megértőek voltak, ha valami huncutságot követtél el, és nem kértek mindenre magyarázatot.

Ők voltak, akik ölbe kaptak, ha itattad az egereket, és jól megcsiklandoztak, hogy egyszeriben elpárolgott a rossz kedved. Ha volt egy barátod, ők biztos meg akarták ismerni, és ha netán nem voltak nagyszülei, őt is a szárnyaik alá vették.

Ők voltak, akik a kedvencedet főzték, ha elmentél hozzájuk, és néha ők jöttek el este hozzátok, veled maradtak, de reggelre már nem találd őket, mert addigra anya és apa is hazaért.

Ők voltak, akikkel énekelve imádkoztátok az őrzőangyalok imáját, és akik maguk is kissé angyaloknak tündek, még ha kissé deres is volt a hajuk és egyáltalán nem tudtak repülni. Ha nem a közelben laktak, ők voltak, akiknek mindig lehetett telefonálni, és mindig szívesen nyaraltál náluk.

Bizony, ha nem lennének, ki kellene őket találni.

És ha anya és apa már nem is élnek együtt, ők ezt soha nem teszik szóvá, ugyanolyanok maradtak, mint korábban. És ha többé már nem láthatod, akkor is nagyon közelinek érzed őket, sokkal közelebbnek, ott élnek a szívedben!

Még szerencse, hogy ma is vannak ilyen nagymamák és nagypapák!

*Annamaria Gatti
Fordította: Bartus Sándor*

Egyedülálló élmény – Alegria A Cirque du Soleil ismét Magyarországon

Egy utcai előadóművészekből álló csoportosulás 1984-ben hozta létre a *Cirque du Soleil* nevű szervezetet. Mindössze húszan voltak, ennyien

vágtak bele az életre szóló kalandba. Azóta ez a név százmilliók számára jelent egyet a legmagasabb fokú szórakoztatással. Előadóművészek, artisták, zenészek, színészek; 1300 fő a világ 50 különböző országából. A társulat produkciói pont attól egyedülállóak, hogy a színház és a cirkusz világának bámulatos egységét adják. Az *Alegria* szó spanyol eredetű, boldogságot, örömet, öröndezést jelent – ez előadásuk címe, melyet május 17. és 20. között ötször állítanak színpadra a Papp László Budapest Sportarénában.

A Cirque du Soleil minden produkcióját egyfajta jellemző zenei stílus is kíséri. Most a harmonikáé és a hegedűé lesz a főszerep. Az *Alegria* lélegzetelállító artistamutatványait ötvenöt művész adja elő májusban, Budapesten.

Szép művészetek a Miskolci Galériában Műút-hetek

A Műút irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat a Miskolci Galéria vendége 2012. június 9-ig. A szakmai közvélemény az egyik legszebb irodalmi lapként tartja számon a Műút folyóiratot. Ennek valószínűleg az az oka, hogy a szép művészetek fontos szerepet töltenek be a szerkesztőség életében és ennek rendszeresen kifejeződését is adják. Most például ezzel a program-

sorozattal.

Június közepéig számos rendezvény otthonául szolgál a Miskolci Galéria; kortárs képzőmű-

vészeti kiállítások, felolvasóestek, szimpózium, koncertek, színházi vetítések és beszélgetések, diákköltők találkozója, kortárs írók arc- és írásképei szerepelnek a programkínálatban, amely június 9-én a miskolci Tudásgyár-projekt záróünnepségével ér majd véget. A Műút szerkesztőségi műhelye, szerzői, barátai szeretettel várják a művészetbarátokat!

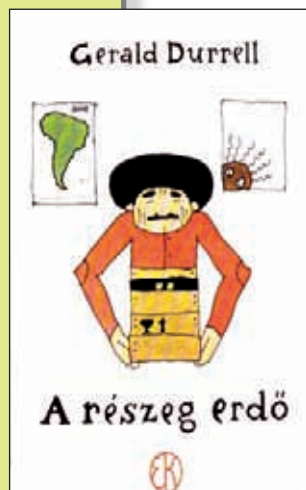

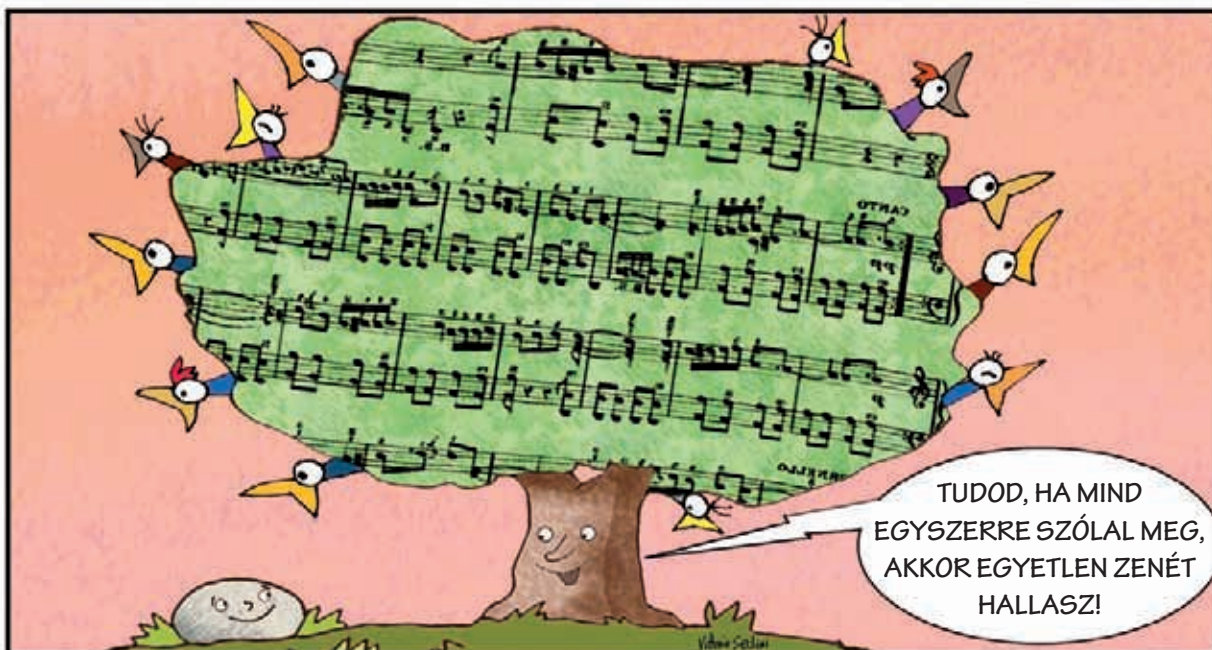
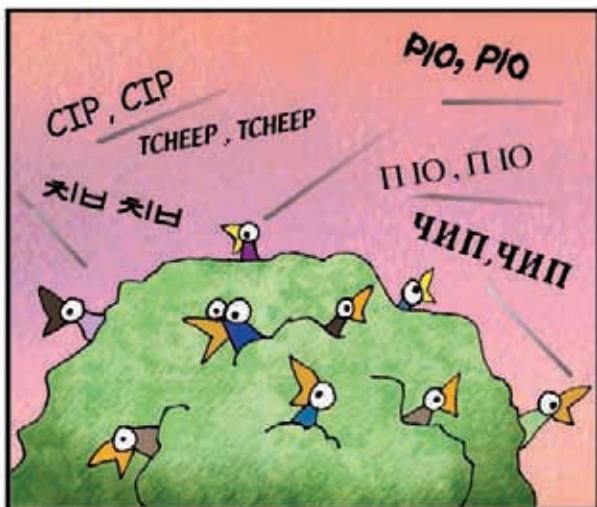
Gerard Durrell a polcon

Népszerű családi könyvek a boltokban

Gerard Durrell nem volt hétköznapi figura. Indiában született, ő maga brit volt, ír felnőttekkel. Sosem járt iskolába, magántanárok okították a lelkes fiataalt, akire a természet-tudományok gyakorolták a legnagyobb hatást. A *Családom és egyéb állatfajták* című könyve 1956-ban hatalmas sikert hozott, innentől kezdve vált ünnepezt íróvá. Az Európa Könyvkiadó május hónap közepén két közkedvelt regényét jelenteti meg újabb kiadásban – igényes külsővel, gondozott belsővel. Durrell korfui élményei „kerülnek terítékre” az *Istenek kertje* című könyvben, illetve 1954-es dél-amerikai gyűjtőútjának tanulságait olvashatjuk *A részeg erdőben*. A köteteket ezúttal is Réber László szellemes rajzai illusztrálják. Ezek a művek szórakoztatva vezetnek rá fiataalt és felnőttet a természet értő szeretetére, és arra az egyre fontosabbá váló felismerésre, hogy csakis az élővilágban élhetünk meg, így óvnunk, védennünk kell azt. Ahogy a szerző írta: „A világ különleges és bonyolult, akárcsak a pók hálója. Ha megérinted egy fonálát, remegése végigfut az összes többi szálán.”

összeállította: Göbel Ágoston

Örömöm
sokszorozódjék
a te örömödben.
Hiányosságom
váljék jósággá
benned.

(...)

Egyetlen ismeret van,
a többi csak toldás:
Alattad a föld,
fölötted az ég,
benned a létra.

Weöres Sándor:
Szembe-fordított tükrök

